

Κήρυγμα στὴν ἀπόδοση τῆς ἐορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς (Ζάχαρου Ζαχαρίας Ἀρχιμανδρίτης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Εἶναι γιὰ μένα χαρὰ πού βρίσκομαι πάλι ἀνάμεσά σας καὶ συλλειτουργῶ μαζί σας. Εἶναι πολὺ σημαντικὸ πού ὀρίσθηκε ἡ τέλεση τῆς Θείας Λειτουργίας σήμερα, τὴν ἡμέρα τῆς ἀποδόσεως τῆς ἐορτῆς τῆς Ὑπαπαντῆς, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ στὴν πραγματικότητα τὴν ἐορτὴ τῆς βασιλικῆς Ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ. Ἡ «παράσταση» τοῦ Κυρίου, δηλαδή ἡ ἱερουργία τῆς σωτηρίας μας, ἀρχίζει ἀπὸ τὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ. Τὴν τελευταία φορὰ πού με προσκαλέσατε στὸ συνέδριο τῶν κληρικῶν σας, μιλήσαμε γιὰ τὴ διπλὴ παράσταση τοῦ Χριστοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων. Ὁ Χριστὸς δικαίωσε τοὺς ἀνθρώπους ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ με τὸ ἀληθινὸ καὶ τέλειο ὑπόδειγμά Του. Καὶ ἐμεῖς ἂν τὸ ἀκολουθήσουμε, ὄχι ἀπλῶς δὲν θὰ καταισχυνοῦμε ποτέ, ἀλλὰ θὰ γίνουμε δεκτοὶ ἀπὸ τὸν Πατέρα καὶ τὸ Πνεῦμα ὡς υἱοὶ Θεοῦ. Ὁ Χριστὸς δικαίωσε ἐπίσης τὸν Θεὸ ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, διότι μᾶς ἀγάπησε εἰς τέλος, ἕως θανάτου, καὶ με αὐτὸ τὸν τρόπο ἐργάσθηκε τὴ σωτηρία μας. Ἀλλὰ ἡ παράστασή Του συνιστᾷ ἀκόμη τὴν ἔναρξη τῆς ἐμφανίσεως τῆς ἱερωσύνης Του, γεγονός πολὺ σημαντικὸ γιὰ μᾶς πού μετέχουμε σὲ αὐτήν. Ὑπάρχει μία μόνο ἱερωσύνη, τὸ βασίλειο ἱεράτευμα τοῦ Κυρίου, πού εἶναι κληρὸς ὅλων τῶν χριστιανῶν· ἐμεῖς ὅμως, ὡς χειροτονημένοι ἱερεῖς, ἔχουμε διπλὴ μετοχή.

Θὰ ἤθελα νὰ σταθῶ γιὰ λίγο σὲ ἐκείνους τοὺς δύο ἀνθρώπους πού ἦταν στὸν ναὸ καὶ ὑποδέχθηκαν τὸν Χριστό: τὸν ἅγιο Συμεὼν, ἄνθρωπο «δίκαιο καὶ εὐλαβῆ», ὅπως τὸν περιγράφει ἡ Γραφή, καὶ τὴν προφήτιδα Ἄννα. Καὶ οἱ δύο ἦταν περασμένης ἡλικίας, ἀλλὰ διατηροῦσαν στὴν καρδιά τους πολὺ ἰσχυρὴ τὴν προσδοκία γιὰ τὴν ἐπερχόμενη λύτρωση, προσμένοντας τὴν ἀφθαρτὴ «παράκληση τοῦ Ἰσραὴλ», πού ἦταν ὁ Χριστὸς (Λούκ. 2, 25). αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἀναζωπύρωναν μέσα στὴν καρδιά τους ἀδιάλειπτα τὸ προφητικὸ χάρισμα, ἔχοντας γίνεи μέτοχοι τοῦ προφητικοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἱερωσύνη εἶναι ἐπίσης προφητικὸ χάρισμα, τὸ ὁποῖο ὀφείλουμε νὰ ἀνανεώνουμε μέσα μας συνεχῶς, γιὰ νὰ τὸ κρατήσουμε ζωντανὸ μέχρι τέλους. Καὶ αὐτὸ ἐξασφαλίζεται, ἂν πάντοτε διαφυλάττουμε ζέουσα στὴν καρδιά μας τὴν ἀφθαρτὴ παράκληση τοῦ Θεοῦ. Καὶ ὅταν ἡ παρηγοριὰ αὐτὴ ἀφθονεῖ στὴν καρδιά, μπορούμε νὰ παρηγοροῦμε ἄλλους, τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ, πού προσέρχεται σέ μας. Οἱ δύο αὐτοὶ ἄνθρωποι, ὁ Συμεὼν καὶ ἡ Ἄννα, ἀποτελοῦν παραδείγματα ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μὲ προφητικὸ τρόπο ἔλαβαν μερίδα ἀπὸ τὸ βασίλειο ἱεράτευμα τοῦ Χριστοῦ. Ἡ προσδοκία τους ἦταν μεγάλη. Περίμεναν τὴν παράκληση τοῦ Ἰσραὴλ, ὅπως καὶ ἐμεῖς ἄλλωστε, ὁ λαὸς τοῦ Νέου Ἰσραὴλ, προσμένουμε τὴ μεγάλη ἡμέρα τῆς δευτέρας ἐλεύσεως τοῦ Κυρίου.

Ὁ Κύριος «ἔκλινε τοὺς οὐρανοὺς καὶ κατέβη», καὶ ἡ ἐν σαρκὶ ἔλευσή Του στὴ γῆ συνιστᾷ συγχρόνως τὴν προφητεία γιὰ τὴ δεύτερη ἔλευσή Του. Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, ὅσοι ἀγάπησαν τὴν ἐν σαρκὶ ἐπιφάνειά Του ζοῦν μὲ ἄσβεστη δίψα γιὰ τὴ δεύτερη ἔλευσή Του ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρός Του. Δὲν ζοῦν ἀπλῶς μὲ ἔντονη προσμονή, ἀλλὰ τέτοιος εἶναι ὁ πόθος τους νὰ συναντήσουν τὸν Κύριο, πού μᾶλλον σπεύδουν πρὸς αὐτήν.

Ὅταν ὁ Κύριος ἦλθε, ἀποτέλεσε τὸ ἀντιλεγόμενο «σημεῖο» τοῦ Θεοῦ γιὰ ὅλες τὶς ἐρχόμενες γενεές, ὅπως λέει τὸ σημερινὸ Εὐαγγέλιο (Λούκ. 2, 34). Δηλαδή, δὲν χωρεῖ οὐδετερότητα στὴ στάση μας ἀπέναντί Του. Συνεπῶς, ἂν παραδοθοῦμε σὲ

Αὐτὸν μὲ ταπεινὴ ἀγάπη, θὰ μᾶς σκεπάσει ἀπλώνοντας πάνω μας τὴ μεσσιανικὴ Του ἐξουσία. Θὰ Τὸν φέρουμε μέσα μας ψάλλοντας ἐπινίκιο ὕμνο, ὅπως ἔκανε ὁ δίκαιος πρεσβύτης Συμεών. Ἄν ὅμως ἐπιτρέψουμε στὰ μακρὰ ἔτη τῆς ζωῆς μας νὰ ἐξαλείψουν ἀπὸ τὶς καρδιές μας τὴν ἐλπίδα μιᾶς τόσο μεγαλειώδους ἀπολυτρώσεως, θὰ καταλήξουμε σὲ τραγικὸ ναυάγιο. Ἄν ἡ αἰωνιότητα πάψει νὰ ἀποτελεῖ τὴν ἀποκλειστικὴ καὶ μοναδικὴ ἔμπνευσή μας, μὲ τὴ βοήθεια τῆς ὁποίας ἡ ἐπίγεια ὑπαρξή μας πραγματώνεται ἐπάξια, θὰ συμμορφωθοῦμε ἀναπόφευκτα μὲ τὴ θλιβερὴ πραγματικότητα τοῦ πεπτωκότος κόσμου πού μᾶς περιβάλλει. Σὲ αὐτὸ ἔγκειται φυσικὰ καὶ ἡ τραγωδία τῆς ἀνθρωπότητας.

Ὁ Κύριός μᾶς ἐμπιστεύθηκε ἱερὴ παρακαταθήκη, τὴν ὁποία φυλάσσουμε μὲ πίστη, καὶ περιμένει ἀπὸ ἐμᾶς νὰ τοῦ τὴν παρουσιάσουμε ἀμόλυντη τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅταν θὰ ἔλθει πάλι νὰ κρίνει τὸν κόσμον μὲ δικαιοσύνη καὶ ἀγαθότητα. Ὅπως προαναφέραμε, δὲν χωρεῖ οὐδετερότητα στάσεως. Ἄν τοῦ παραδοθοῦμε, θὰ ψάλλουμε καὶ ἐμεῖς ἐπινίκιο ὕμνο, ὅπως ὁ δίκαιος Συμεών, διότι δὲν θὰ ὑπάρξει μεγαλειωδέστερη ἡμέρα ἀπὸ ἐκείνη, κατὰ τὴν ὁποία θὰ συναντήσουμε τὸν Κύριο, τὸν Δεσπότη καὶ Λυτρωτὴ μας. Ἡ μεγάλη αὐτὴ ἐλπίδα διατηρεῖ ζωντανὴ τὴν καρδιά μας, παρὰ τὰ παθήματα τῆς ἱερωσύνης. Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε ὅτι εἴμαστε μέτοχοί της ἱερωσύνης τοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι ἡ ἱερωσύνη Του στὸν κόσμον αὐτὸ ἦταν διακονία ὀδύνης καὶ παθημάτων. Γι' αὐτὸ ἅς μὴν ἐπιτρέψουμε στὸν ἑαυτό μας νὰ ὀλιγοψυχῆσει στὶς δοκιμασίες καὶ στὶς θλίψεις, ἀλλὰ μᾶλλον ἅς ἀνανεώνουμε τὴν προσδοκία μας μέσω τῆς προσευχῆς καὶ τῆς λατρείας. Τότε τὸ χάρισμα πού μᾶς ἀπένειμε ὁ Κύριος κατὰ τὴ χειροτονία μας θὰ ἀναζωογονεῖ συνεχῶς τὴν καρδιά μας καὶ θὰ τὴν ἐδραιώνει σταθερὰ στὴν ἐλπίδα τῶν μελλόντων ἀγαθῶν.

Ὁ κόσμος στὸν ὁποῖο ζοῦμε τώρα, ὅσο ὁμορφος καὶ ἐλκυστικὸς καὶ ἂν εἶναι, ὁμοιάζει μὲ παραπέτασμα πού μᾶς χωρίζει τόσο ἀπὸ τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ βασίλειο τοῦ σκότους. Ὑπάρχουν ὡστόσο φορές, πού ἡ σκιά ἀπὸ τὸ βασίλειο τοῦ σκότους ἀπλώνεται πάνω μας ἀπειλητικά. Ἄλλοτε πάλι δεχόμαστε τὶς λαμπερὲς ἀκτίνες τῆς Βασιλείας τοῦ Φωτός, οἱ ὁποῖες μᾶς παρηγοροῦν καὶ μᾶς συντηροῦν. Ὅφείλουμε ἀπλῶς νὰ φυλάξουμε τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν καρδιά μας, οὕτως ὥστε νὰ ἀξιωθοῦμε νὰ σταθοῦμε ἀκλόνητοι τὴν ἡμέρα ἐκείνη ποῦ ὁ Κύριος θὰ σαλεύσει οὐρανὸ καὶ γῆ. Τότε ὅλα τὰ κτιστὰ θὰ παρέλθουν, καὶ μόνο ὅσα σφραγίσθηκαν ἀπὸ τὴν ἄκτιστη χάρι τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως θὰ παραμείνουν αἰώνια.

Ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ τὸ Πάθος Του ὁ Κύριος εἶπε: «Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου» (Ἰωάν 12, 31). Καθὼς κρεμόταν πάνω στὸν Σταυρό, ὁ κόσμος πράγματι κρινόταν. Ἐκεῖνος σιωποῦσε, ἀλλὰ ὅλη ἡ κτίσις τοῦ δάνεισε τὴ φωνή της.

Γνωρίζουμε ὅτι ὁ ἥλιος σκοτίσθηκε, οἱ πέτρες ράγισαν καὶ τὰ μνημεῖα τῶν κεκοιμημένων ἀνοίχθηκαν. Καὶ ὅλοι οἱ παρόντες, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν τὸ φῶς τῆς χάριτός Του στὴν καρδιά τους, «τύπτοντες ἑαυτῶν τὰ στήθη ὑπέστρεφον». Δὲν μποροῦσαν νὰ ἀντέξουν τὴ σκηνὴ τῆς Σταυρώσεώς Του. Οἱ μοναδικοὶ δύο ἄνθρωποι, πού ἀποδείχθηκαν ἱκανοὶ νὰ σταθοῦν στὰ πόδια τοῦ Σταυροῦ, ἦταν ἡ Μητέρα τοῦ Κυρίου καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. Διότι Αὐτὸς πού ἦταν νεκρὸς πάνω στὸν Σταυρὸ ἦταν ζωντανὸς μέσα στὶς καρδιές τους, καὶ Αὐτὸς ἦταν πού τοὺς ἔδωσε τὴ δύναμη νὰ στέκονται ἀσάλευτοι τὴ φοβερὴ ἐκείνη ὥρα, παρόλο πού ἀσφαλῶς ἦταν βυθισμένοι σὲ μεγάλη ὀδύνη.

Ἄν καὶ ἐμεῖς ἀγαπήσαμε τὴν πρώτη ἐπιφάνεια τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποθησαυρίζουμε τὸ χάρισμα πού μᾶς χορηγήθηκε, θαυμαστὸ φῶς θὰ λάμπει στὶς καρδιές μας ἐμπνέοντας τὴν ἐλπίδα καὶ προσδοκία τῆς δευτέρας ἐλεύσεώς Του. Τὸ φῶς αὐτό, ἀκόμη καὶ ἂν φαίνεται τώρα ἀμυδρό, θὰ ἀποβεῖ θυρίδα γιὰ τὴν ἀτελεύτητη Βασιλεία τοῦ Φωτός, ὅταν ὁ Κύριος ξαναέλθει ἐν δόξῃ. Καὶ τότε, μαζὶ μὲ ὅλους τοὺς Ἁγίους καὶ τὸν δίκαιο Συμεών, θὰ ψάλλουμε τὸν ἐπινίκιο ὕμνο: «Εὐλογημένος ὁ ἐλθὼν καὶ πάλιν ἐρχόμενος ἐν Ὄνόματι Κυρίου». Ἀμήν.

Πηγή: agiazoni.gr